

Les Joventuts d'Esquerra «Estat Català» s'identifiquen amb la gesta del 6 d'octubre

Visca Catalunya lliure!

EDITORIAL

Les condicions especials que comporta la impressió clandestina d'Estat Català ens priva que en aquest número poguem comentar els incidents i resultat del procés del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Suposem que la sentència del President i dels Consellers és condemnatòria. Si no fos així augmentaria el greuge, perquè amb la composició actual del Tribunal de Garanties, en el qual predominen els homes més reaccionaris i de mentalitat més africana, no dictaria l'absolució un sentiment justicier ni tampoc el penediment de pecats comesos, sinó l'entremaliadura política, el desig de pertorbar la unitat catalana que avui, vulguin o no vulguin els nostres enemics, fita el seu esguard i pensament en el Govern que en el dia 6 d'octubre proclamà l'Estat Català.

El procés d'aquests dies és el procés de la voluntat catalana. Si la desfeta modifica els sentiments d'un poble és excitant els extremismes com actua, perquè aviva un odi més gros. Aquells homes que mentre escrivim aquestes ratlles es preparen per a afrontar-se amb el tribunal que ha de jutjar la seva fidelitat a Catalunya, responen a la mentalitat i afectes de tot un poble. I el poble català considera com una vexació, com una ofensa irreparable, que el jutgi un tribunal, perquè els pobles no volen altre jutge que la Història. Tingueu-ho ben present, senyors del Tribunal de Garanties, heu jutjat tot un poble. L'Espanya més tràgica de la Història, impotent per a enviar-vos davant vostre els tres milions de catalans escollit uns homes per a que els representin i en nom de tots rebin l'insult. Els altres, però, es fan seu l'insult i el prometen venjar. En no poder-nos engrapar tots alhora i anorrear-los amb un cop decisiu i definitiu, signen també la vostra sentència, no com a homes tampoc, sinó com a poble. Perquè la multitud que escapa al vostre poder retornarà l'agressió amb escreix.

Com a catalans ens sentim oprimos i volem abolir la nostra esclavitut; l'esperit de revolta cada dia és més potent; l'abim que ens separa cada dia és més profund. Hi ha moments en els quals no sabem que ens excita més, si l'amor a Catalunya o l'odi a vosaltres. A vosaltres, els senyors del Tribunal de Garanties que representeu l'Espanya que ha passat pel món com un cataclisme deixant solc de tragèdia, que allà on ha posat per un moment la petjada, malgrat els segles n'hagin esborrat l'empremta, cal que en un moment o altre de cada dia us maleeixin els homes que hi viuen, perquè el vostre record és un pesombre.

Ens sentim esclaus i ens alliberarem tard o d'hora de l'esclavitut. Però amb l'efusió, cordial i generosa del que estima la llibertat, si a vosaltres us volem ofegar amb el nostre odi, ens sentim companys agermanats per un comú dolor i vexats per un comú enemic dels altres homes que oprimi. Vers els bascos que malden com nosaltres per a alliberar-se, vers els gallecs que lentament desvetllen la seva ànima nacional, vers els pagesos castellans, andalusos, estremenyos que viuen sota els més grans oprobis, vers els obrers damunt dels quals planen les més grans injustícies, vers els miners asturians que han estat sotmesos a les més grans crueltats, estenem la nostra mà i fem ofrena de tota la força dels nostres múscles, tivants com l'arc de l'arquer en l'hora de la venjança, per a combatre el tirà de tots i per a aconseguir la victòria definitiva dels idearis respectius.

En aquests dies, per a vosaltres, un tribunal jutja uns delinqüents. El poble, el rebel a la injustícia, ho veu al revés: sou vosaltres els delinqüents; els de la banqueta són els veritables jutges. I ells i el poble han fallat i us ha sentenciat a desaparèixer. No hi fa res que amb l'ajut dels vostres mercenaris escapeu al càstig i castigueu al jutge. La nostra guàrdia ens la dona el temps; ben aviat vindran els dies que us farem complir la sentència.

Cotitzeu pro-presos i exiliats polítics i feu cotitzar

Significació del 6 d'octubre

Fins ara han sortit —a Catalunya— una sèrie de llibres relacionats amb aquest formidable esdeveniment. Nosaltres des d'aquestes columnes no hi hem fet cap comentari perquè cap d'ells plantejava la qüestió en el seu veritable angle històric. Els uns —els dels nostres «amics»— minimitzaven els fets i els reduïen a les dimensions esquifides de la seva personalitat. Per ells, l'origen del 6 d'octubre eren les rivalitats *personals* de Companys i Dencàs. El fracàs de la insurrecció, la traïdoria de Badia i la mania espectacular de Dencàs. Pels altres —els dels nostres «enemics»— la revolució fou imposada per un grup microscòpic d'A. O., contra la voluntat dels dirigents del partit dominant: Esquerra i Estat Català. El fracàs de la insurrecció —diuen seriosament— fou deguda a que no s'armaren a la mitja dotzena dels seus militants.

En el procés que té lloc a Madrid —malgrat que en ell es dibuixen perfectament les línies generals de l'esdeveniment històric— aquestes no apareixen ben clarament perquè estan enfosquides per les necessitats de la defensa i pel desig que té l'acusació de desvirtuar-ne el seu sentit profund.

La significació històrica del dia 6 d'octubre resta —doncs— per definir.

No som nosaltres qui ho podem fer, ni és, evidentment, dins el marc d'un article que aquesta pot dibuixar-se. La significació grandiosa d'aquell esdeveniment s'anirà perfilant de mica en mica en el firmament del temps fins a assenyalar —pel seu esclat i la seva llum— el fet cabdal de la nostra història.

LES JOVENTUTS OBRES I NACIONALISTES VENJARAN EL PROCESAMENT DELS HOMES DEFENSORS DE LES LLIBERTATS DE CATALUNYA.
PER LES REIVINDICACIONS DEL PROLETARIAT I PER LES LLIBERTATS DE LA NOSTRA TERRA.

El temps esborrarà l'anècdota corrossiva, perdonarà els errors i les febleses i dibuixarà precisa, com un bloc de marbre, la fita gloriosa del nostre devenir.

Quan les generacions futures vulguin burjar —en el passat— els passos dolorosos i fèrtils del nostre calvari nacional, el 6 d'octubre —amb tot el que comporta de dolor i d'esperança— serà el més pròxim i el més emocionant.

En el moment en que els homes que encarnaren aquell moment gloriós passen davant d'un Tribunal que amb els Pradera, Calvo Sotelo, March, rememora els tribunals de la Inquisició on s'hi asseïen els bandolers de rosari i trabuc, nosaltres, oblidant sistemàticament lluites intestines, els diem en nom de la jove Catalunya, el nostre agraïment.

I al mateix temps que ens solidaritzem amb els acusats els llancem el crit d'aleria:

Malfieu-vos dels que, en nom del 6 d'octubre, volen enterrar-vos a vosaltres i al que representeu.

El 6 d'octubre no és un final sinó un començament. Tot el que es faci a Catalunya deu partir de la declaració solemniat feta al balcó de la Generalitat.

Quan unes paraules —pronunciades per boques prestigioses— troven resó en les ferides i en la mort, aquestes paraules resten escrites en la memòria del temps en lletres indestructibles.

Ai! d'aquell que vulgui esborrar-les.
Ai! d'aquell que —més hàbil— vulgui posar-s'hi at davant, fer-se-les seves per a millor desvirtuar-ne la significació.

Darrera la boira de l'oblit, darrera la foscor de la cobardia, les lletres de foc imposaran el seu sentit i la seva crida.

Estat Català amb tot el que això

JOVES OBRERS. PROLETARIS TOTS. NACIONALISTES INTRANSIGENTS. ALCEM EL PUNY VENJATIU CONTRA ELS ASSASSINS LERROUX-GIL ROBLES.

significa de glorioses afirmacions.

República Federal amb tot el que això representa de germanor i d'humana convivència.

Vet ací el que diu el 6 d'octubre!

Vet ací el que criden les lletres de foc!

Joves de Catalunya! No siueu sords a la seva veu!

VENTURA GASSOL!

del Comitè executiu d'Estat Català: Germà Gassol, les Joventuts que tu representes i que tu honores fan pública —amb més força que mai— la seva adhesió a la teva persona i a la teva significació.

MACIA! GASSOL!

un moviment amb aquests líders no podia mai ésser vençut!

PEREZ FARRÁS!

en la nit tràgica demostrares que Catalunya té fills heroics. El teu nom invicte és ja a la llista dels grans capitans.

ESCOFET!

el teu nom és a la nostra memòria i a la memòria de Catalunya.

President COMPANYS!

Clarís, Casanova, Macià, Bolívar, Martí, Massarych. Aquests són els noms que estimen eternament els pobles.

EL FET VIRIL DEL GOVERN CATALÀ DEL 6 D'OCTUBRE PERDURARÀ ETERNAMENT EN EL COR DE TOTS ELS CATALANS.

VISCA LA CATALUNYA LLIURE I JUSTICIERA.

VOLEM LA LLIBERTAT DE LA NOSTRA PÀTRIA.

Jove del camp, el teu sindicat és la Unió de Rabassaires.
El teu organisme polític, les Joventuts d'Estat Català.

La nova traïció de la Lliga

Apòstates de la Lliga: Catalunya us menysprea. Calia aquesta darrera traïció per a posar-vos al descobert.

Heu creat una escola de traïció. Comptem les voltes que heu perjurat de la paraula donada: traïreu la Solidaritat Catalana per a acostar-vos a Maura; traïreu l'Assemblea de Parlamentaris per a ésser ministres amb Garcia Prieto; traïreu la campanya de l'Estatut del 1919 per a arredossar-vos a la capitania militar i junts amb els oficials de la Lliga Patriòtica fèreu guàrdia com a sometentistes per les cantonades de la ciutat; traïreu el sentiment liberal i tots els sentiments d'humanitat per a recolzar Martínez Anido i Arlegui; traïreu la democràcia conspirant amb Primo de Rivera per a portar la Dictadura; traïreu els sentiments populars pactant amb Alfons de Borbó i l'Alba contra els republicans i el pacte de San Sebastian; traïreu el Parlament de Catalunya incitant al Govern Samper per a que anul·lés la Llei de Contractes de Conreu. Ara ho torneu a traïr tot més descaradament que mai. Excel·liu i compendieu totes les traïcions en apuntalar-vos i barrejar-vos amb els homes que han robat de nou les llibertats catalanes, que han renegat de la democràcia endogalant totes les llibertats ciutadanes, que han renegat de tot principi humà amb els turments als miners asturians, que abandonen tota honestat administrativa i posen a subhasta els béns, concessions i privilegis de l'Estat.

Sota la presidència d'en Pic i Pon, a l'ampar de l'anul·lació de les Garanties Constitucionals, heu entrat a les Conselleries de la Generalitat. Catalunya ha tingut dos presidents, Macià i Companys, ambdós eren la representació dels seus ideals i de la seva voluntat. Aleshores no hi poguéreu entrar. Ha calgut, per a aconseguir-ho, que amb la força emmudís el poble; Pic i Pon i vosaltres només podeu governar amb la llei marcial i rodejats de guàrdies d'assalt i guàrdia civil.

Els nacionalistes esquerrans feien a Catalunya pastant-la amb anhels de redempció humana. Donaven a la Pàtria alhora que la dignitat de poble un sentit d'esperança per als homes que sofrien dolors i injustícies socials. Per la nostra obra Catalunya era orgull i també bàlsam aconhortador.

A les vostres mans Catalunya es desfà; la vostra indignitat ho motiva. De Catalunya n'havíem fet una força, contrafort on s'apuntalaven pel cantó de Ponent pobles i homes que freturaven llibertat i justícia. Vers nosaltres dirigia l'esguard qui volia dignificar-se. Vosaltres transformeu la grandesa

Militant d'Estat Català: Compleix els teus deures sindicals.

Cotitzeu pro-presos i exiliats

del nostre poble en villania. L'orgull català esdevé domesticitat, esperit servil. En tots els moments heu estat i sou exemple de servilisme i rebaixament, però ara us supereu fins a la monstruositat. Tothom sap com en privat malparleu d'en Pic i Pon, el bescanteu, retreieu la seva ignorància, la seva incultura, la seva deshonestat, però també tothom s'adona com en públic l'acateu fins a trencar-vos l'espina. I feu bé, perquè En Pic és millor que vosaltres; encara no s'ha venut la dignitat del poble perquè mai ha tingut la pretensió de representar-lo.

Si Catalunya fos tota com vosaltres seria un país menyspreable a l'encant sempre per a lliurar-se a qui en dona més. Repassant el to dels discursos dels vostres líders a l'hora que es reparteix el botí sabem la quantitat que us en pertoca segons la duresa dels adjectius.

Us retiràreu del Parlament de Catalunya, votat lliurement pel poble català i en canvi us arrecereu a En Pic i Pon que amb tendresa de lloca us empara. Ara és quan esteu més en regla amb el vostre paper i amb el vostre temperament. Eterns botiflers, la vostra Catalunya és la d'En Pic, com abans fou la d'Alfons de Borbó. Però si quan va marxar el vostre Alfons el poble us perdonà, perquè és generós i oblida a l'enemic vençut, ara, escarmentat per sempre, quan marxi en Pic us el farà seguir perquè és el vostre amo i senyor per vida i mort.

AMNISTIA! LLIBERTAT!

Cada dia rebem cartes dels exiliats o presos catalans o visites de les seves mares i parents per preguntar-nos per la situació dels que estan fora d'ells. Tots esperen per a tornar junt als seus i a la terra que tant estimen, la Catalunya que han sentit com un manament d'acció. Les vexacions i ofenses fetes pels lerrouxistes, cedistes i lligueros, a la nostra terra, han estat per ells un sofriment moral que els ha fet superar tota prudència perquè els semblava una covardia en aquelles hores, i aleshores ha esdevingut, també, un sofriment físic. Fa ja vuit mesos que continua, per a uns el calvari de l'amigració, i continua, encara pels altres, l'infern dolorós de la presó o el penal.

Esperen de nosaltres i ens atien perquè temen que també els abandonem per manca de coratge i que ens estovi aquesta remor de veus que recomanen seny i mesura. Els sembla que marxem estemordits recelosos dels dictadors actuals. La veritat és que per a nosaltres existeix la Dictadura i la tarania. Perdura l'hostilitat de qui ens ha colpit sempre amb la dissort, ahir Primo de Rivera i Berenguer, avui Lerroux-Gil Robles-Cambó.

«Friso per venir» aquests són els mots que ens vénen d'arreu de França, Brusel·les, i més tristes més doloroses dels Penals d'Ocaña, Sant Miquel de los Reyes, d'Alcalà, de Cartagena i d'ací. Catalunya en la seva esplendor no havia tingut mai aquesta mena de consolats. Consolats de dolor i de tragèdia, trossos de terra catalana amb sang i ossos i carn torturada, però, sobretot, amb l'esperit torturat.

Que a casa nostra ens cal parlar a cau d'orella? serà per uns quants. Nosaltres, ens hem atrevit i a poc a poc anem esbravar-nos, amb l'esverament de molts homes pusil·lames. Però per als bandejats la mala hora encara dura. Per a ells la tirania persisteix amb la mateixa crueltat que mesos enrera. Per a ells tot continua igual. Els mateixos sofriments, les mateixes angoixes. I aquests homes representen la revolta de Catalunya davant de tantes ofenses com ha rebut. Si la nostra idealitat ha tingut un gest viril el 6 d'Octubre, i amb ell ha cridat l'atenció d'arreu del món, han estat ells precisament els que li han fet. Sense la seva acció, la seva audàcia Catalunya no comptaria amb aquest 6 d'Octubre gloriós. «Són els Irlandesos d'Espanya» ens diuen a l'estranger. Així lliguem la nostra sort i la nostra idealitat a l'epopeia d'Irlanda i com aquesta se li ret admiració.

L'home del carrer no en té idea del que pateixen l'exiliat i el pres. No en sap res dels seus sofriments. Malmirat, per estranger, pel poble que l'hostatja, i com a estranger perillós per les autoritats, és veu combatut i acrralat allà on va. Res no se sap de la vida dels exiliats, mal vestits, mal menjats, havent de cercar treballs baixos per als quals els mancava vocació, a feines dures per a les quals els mancava aptitud.

¿I el sofrir dels que viuen a la presó i al penal? Inadaptables a un ambient social que no és el seu, perseguits com a més perillosos precisament perquè són homes d'idees i de sentiments, castigats amb tot rigor i amb

frequència, la seva vida és un suplici. Molts d'ells, dels potser més oblidats, pateixen gana i set: llepen les pedres de la paret, procuren beure els seus propis orins i ni així poden calmar la set. Pregunteu als de Burgos i altres inferns semblants si això no és la crua veritat. I aquests càstigs duren, duren masses dies...

Cal que tots els catalans fem esforços perquè ens siguin tornats aquests troços de carn nostra, viva, dolorida. Totes les agrupacions i partits polítics honestos, totes les entitats, els organismes comarcals i les penyes d'amics, han d'exterioritzar sense covardies la seva protesta. I cada ciutadà, com una oració per a salvar la seva ànima, ha de prometre's treballar perquè els tornin aquests homes, els dels penals i els de l'exili, que són la flor heròica, la flor gloriosa que ha donat Catalunya en aquestes hores de tragèdia per a l'esperit i per a la carn. Que darrera dels seus dolors es vegi un poble que els fa costat i que sabrà respondre sempre amb el sacrifici d'algun dels seus fills a qui li barri el camí vers el seu ideal.

Les Joventuts d'Esquerra d'Estat Català reclamem la ràpida constitució del Comitè pro-Amnistia de tots els presos i exiliats de Catalunya. Fem una crida urgent a tots aquells homes d'esperit justicier i humà per a formar en aquest Comitè en una extensió tan gran com sigui possible, excloent-ne, evidentment, aquells catalans traïdors lligaires de nom, que ens colpiren i continuen colpit-nos des dels llocs governatius que els de l'Ebre enllà els han donat.

Elements per a una organització sindical

II

Una de les circumstàncies que ha produït la divisió dels organismes obrers ha estat la manca de disciplina i de netedat en els comitès sindicals. N'hi ha prou amb què un individu afecte a la junta del sindicat d'un ram, encara que no pertanyi al ram, s'oposi a una proposició perquè sigui rebujada; quan un grup perd una votació es creu amb el dret de fer relluir les pistoles, de cridar i trancar cadires. Tots aquests mètodes són molt convinctants per a no perdre; la prova és que no hi ha assemblea sindical que no acabi amb «bronques» i que no es faci res de bo. Quan el grup que ha perdut la votació ha estat reduït al silenci, no per disconformitat de la massa sindical; perquè aquesta no compta per res, sinó gràcies a la superioritat numèrica, o a la superioritat de les matraques i pistoles del grup contrari, aquest es dona per vexat i coaccionat el seu dret a «mullader» sindical, abandona l'assemblea i planta una botigueta a la casa del davant. Heus-ací el que és actualment una assemblea sindical: un safareig i un nou sindicat del mateix ram en perspectiva.

No entenem la necessitat d'aquesta actuació i amb nosaltres suposem que tampoc ho estan la resta del proletariat. No és així com es realitza una obra constructiva: a base de cops de puny i cases de socors. No creiem que els principis de cap partit sindicalista aconsellin aquests procediments com a tàctica per arribar al fi proposat. No serà possible la unitat sindical mentre imperi aquest enrenou en les assemblees i no sigui possible assistir en els congressos sense ésser afiliat al grup que té més bones pistoles o més ex-boxadors.

És necessari que els congressos i assemblees tinguin un caire de seriositat i de control que fins ara no han tingut si volem que la unitat sindical sigui un fet. Consti que cap grup no s'ha de donar per al·ludit directament per les nostres paraules; tots pequem del mateix mal, i podríem repetir les paraules atribuïdes a Crist: «el que estigui net de culpa que tiri la primera pedra». Podem assegurar per endavant que no hi haurà pedrades.

Pretendre que una proposició es pot prendre per unanimitat, encara que els anarquistes assegurin el contrari, avui dia és quasi impossible; per tant, en existir una excessiva discrepància de criteri, el procediment de votar aixecant braços és improcedent i el niu de les discòrdies. Però per a bandejar de les assemblees el sistema de votació actual, és també necessari canviar la composició de les mateixes donant-les-hi més unitat.

Fa temps que estudiem aquests problemes i hem arribat a les següents conclusions com a organització bàsica d'assemblees i congressos, conclusions que al nostre entendre si no es porten a la pràctica, encara que de moment s'aconseguís una unitat orgànica, no es podria mantenir d'una manera permanent:

1. En una assemblea sindical d'un ram determinat solament hi poden assistir els treballadors d'aquest ram i els ponents de les tesis de l'assemblea, si aquestes fossin encarregades a un individu que no treballi a la indústria afectada. En aquest cas sense vot.

S'ha d'acabar d'una vegada aquesta intervenció d'elements estranys als problemes d'una indústria determinada; són ells els causants, per regla general, de les baralles i desavinences. Creiem fermament, i estem disposats a defensar-ho on sigui, que no han d'assistir a les assemblees més que els treballadors afectats d'una manera directa, i sota cap excusa no hi ha d'assistir ningú més, tant si és per a guardar l'ordre com per a informar de qualsevol assumpte; si algú creu la necessitat d'unes declaracions que ho faci per escrit i si l'assemblea ho creu necessari ja el cridarà.

2. Seran membres solament de l'assemblea local d'un ram determinat els delegats d'empresa (un representant per cada deu obrers que hi treballin). En empreses que no arribin al nombre per a poder nomenar un delegat, hauran de reunir-se els obrers de les mateixes per districtes i nomenar conjuntament els delegats que els corresponguin proporcionalment.

3. El comitè local haurà de presentar-se i respondre de tota la seva actuació davant l'assemblea i, per tant, no podrà presidir ni en realitat ésser membre de la mateixa. Solament tindrà veu, però no vot.

4. Una assemblea local solament podrà ésser convocada pel comitè local ampliat d'una indústria, a proposta de la comissió executiva del comitè local o d'un membre qualsevol d'ell.

En el nostre article anterior ja explicàvem com ha d'organitzar-se un comitè local. Dèiem que el comitè local d'una indústria hauran d'integrar-lo un nombre X de militants nomenats per una assemblea i després ampliar-se amb un representant de cada comitè dels obrers de les empreses que formin el sindicat.

5. El comitè local haurà de comunicar amb temps suficient als comitès d'empresa la relació dels assumptes que es discutiran a l'assemblea.

Les tesis poden ésser redactades per la comissió executiva i discutides al comitè ampliat o bé redactades per una ponència nomenada per aques; els ponents no cal que siguin membres del sindicat, sinó tècnics capacitats amb l'assumpte, i portades igualment a discussió del comitè. En cap cas es pot permetre que un membre del comitè després de discutides i votades les tesis en el si de l'organisme local, encara que els acords preses portin el seu vot en contra, contraopini públicament sobre elles.

6. Les assemblees d'empresa discutiran les tesis i nomenaran el nom-

bre de delegats, proporcional al nombre d'obrers que els correspongui, perquè vinguin a sostenir els punts de vista acordats, davant el comitè local.

7. Periòdicament el comitè local estarà obligat a convocar l'assemblea local d'indústria per a respondre de la seva actuació i nomenar un nou comitè o ratificar-li la confiança.

En l'ordre comarcal i congressos nacionals o d'Estat, creiem que s'ha de seguir el mateix procediment.

Les tesis hauran d'ésser presentades en el cas comarcal als comitès locals, en el cas nacional als comitès comarcals i en l'estatal als comitès nacionals, i discutides a les assemblees corresponents abans de passar a l'assemblea comarcal o congressos nacionals i d'Estat.

Els delegats de les assemblees comarcals hauran d'ésser nomenats per les assemblees locals; als congressos nacionals, per les assemblees comarcals; i als congressos d'Estat, pels congressos nacionals. El nombre de delegats haurà d'ésser proporcional al nombre d'obrers representat a l'assemblea o congrés.

Les assemblees comarcals, congressos nacionals i d'Estat se celebraran periòdicament.

No creiem en la necessitat de celebrar assemblees locals o comarcals de la totalitat de les indústries. Si hi ha alguna qüestió a resoldre la poden solucionar els comitès locals o comarcals de les indústries reunits en ple i presidits pel comitè local o comarcal d'elles (comitè integrat per un membre de cada comitè local o comarcal d'indústria o federació d'indústria).

Poden celebrar-se congressos nacionals o d'Estat de la totalitat de les federacions d'indústria, però creiem que no se n'ha d'abusar i que solament es convocaran en casos extraordinaris. Es en ells on esclaten les discòrdies més greus perquè més que els assumptes econòmics que interessen a la massa sindical, tracten, en general, de temes de caràcter marcadament polític, i la lluita ideològica permet a cada grup esbatussar-se amb els altres.

Suposem que ens diran que tot aquest procediment és lent i no permet resoldre els assumptes ràpidament, però nosaltres creiem que els comitès, de la manera que proposem la seva composició, han de tenir un marge de confiança suficient per a resoldre, mentre després en responguin davant la classe treballadora, tots aquells assumptes urgents que es presentin. Una assemblea o congrés ha d'ésser un organisme constructiu i no tribuna de discussió i de lluitament, i la seva obra ha d'ésser molt estudiada i molt meditada.

Militant d'Estat Català: Compleix els teus deures sindicals.
No oblidis la cotització pro-presos i exiliats polítics.
SÓN GERMANS TEUS

VISCA CATALUNYA LLIURE!!